U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **V. F.**, zastoupeného Mgr. Kamilem Tomanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Škroupova 441, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 5. 2004, č. j. 28 Az 213/2003 – 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů.

III. **U r č u j e s e** odměna zástupci stěžovatele Mgr. Kamilu Tomanovi, advokátu se sídlem v Hradci Králové, Škroupova 441, ve výši 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel napadá včas podanou kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 5. 2004, č. j. 28 Az 213/2003 – 30, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 24. 9. 2002, č. j. OAM-2277/AŘ-2001, jímž byl dle § 29 a § 30 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnut rozklad stěžovatele a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 6. 2001, č. j. OAM-5303/VL-11-03-2001, bylo potvrzeno ve všech částech výroku. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl návrh stěžovatele na zahájení řízení o udělení azylu zamítnut jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že bylo prokázáno, a to mimo jiné i na základě vlastních tvrzení stěžovatele, že stěžovatel na území České republiky přicestoval z Polska, tedy ze země, která vykazuje znaky bezpečné třetí země, avšak v této zemi o azyl nepožádal, ač tak učinit mohl. Proto správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení azylu oprávněně jako zjevně nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. K tomu uváděl, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má, neboť je přesvědčen, že policejní orgány se v Moldávii dopouštějí bití zadržených či jejich neoprávněného zadržování s cílem získat úplatek či informace. K pronásledování dochází i dalšími formami nátlaku ze strany orgánů

i státu. Stěžovatel má proto obavu, že takto bude proti němu postupováno z důvodu jeho politických a osobních názorů, které se neshodují s politikou moldavské vlády. Z toho vyvozuje, že soud nesprávně vyložil a aplikoval ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a navíc ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) bod 1, 2 zákona o azylu týkající se překážky vycestování. Stěžovatel dále namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byla porušena zákonná ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost a soud měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)], neboť správní orgán nezjistil skutečný stav věci, když ve správním spise nejsou založeny zprávy, z nichž by bylo možné posoudit stav lidských práv v Moldávii a z uvedeného důvodu se s těmito zprávami proto nemohl seznámit a podat k nim své vyjádření. Dále namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť skutečnosti uvedené v odůvodnění rozsudku nejsou důvody dostatečnými pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žaloby (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Pokud jde o důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., konstatuje, že pro tento důvod nebyla kasační stížnost podána oprávněně.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, když stěžovatelem uvedené námitky neshledal důvodnými.

Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel v žalobě namítal, že správním orgánem byla porušena ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, neboť správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci. Dále namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti a důvody, které stěžovatel uvádí v kasační stížnosti, spočívající v obavách z bití či jiných forem nátlaku, ve kterých spatřuje odůvodněnou obavu z pronásledování pro zastávání politických názorů, jsou důvody a skutečnostmi novými, které nebyly dříve uplatněny v řízení před soudem. Proto, pokud jde o nové stížní důvody, jsou nepřípustnými (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a pokud jde o nově tvrzené skutečnosti, nelze k nim přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Jako nepřípustnou je třeba podle § 104 odst. 4 s. ř. s. rovněž shledat námitku, že ve správním spise nejsou založeny zprávy, z nichž by bylo možné stav lidských práv v Moldávii posoudit, když ani tento důvod stěžovatel v žalobě neuplatnil.

Nejvyšší správní soud rovněž ustáleně zastává názor, že uplatňuje-li stěžovatel v kasační stížnosti námitky spočívající v pouhé citaci ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze mít za to, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. Totéž platí, je-li v kasační stížnosti bez další konkretizace použita pouhá

parafráze zmiňovaného ustanovení. Takovou kasační stížnost je nutno za použití § 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout jako nepřípustnou (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 21/2003, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2004, sp. zn. 7 Azs 313/2004). Proto ani v projednávané věci nelze přihlédnout k blíže nekonkretizovaným námitkám, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí a že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozsudku nejsou důvody dostatečnými pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žaloby. I zde jde totiž pouze o volnou parafrázi zákonných důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Protože stěžovatel opřel svou kasační stížnost jednak o nové důvody, které mohl uplatnit už dříve v řízení před soudem, jednak o nové skutečnosti, které uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí a neuplatnil žádný stížní bod, pro který by bylo možné napadený rozsudek věcně přezkoumat, Nejvyšší správní soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z důvodu uvedeného v § 104 odst. 4 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. odmítl. Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Odměnu zástupci žalobce určil soud ve výši 2150 Kč za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání soudu - odůvodnění kasační stížnosti) dle ust. § 11 odst.1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu